
20. oběť

James Patterson & Maxine Paetro

Stalo se to těsně předtím, než se Cindy toho dne začala chystat k odchodu z práce.

McGowan otevřel dveře její kanceláře a v ruce držel výtisk *Examineru* tak, aby si mohla přečíst titulek zpoza svého stolu.

ÚTOKY Odstřelovačů na drogové dealery ve třech městech.

To jako vážně? Tohle byl její příběh.

Examiner jí ho vyfoukl – a to znamenalo konec jejího světa. Její práce se dostala na veřejnost bez jejího jména.

McGowan řekl: „Povídám ti, abys s tou reportáží nečekala.“

Cindy vybuchla jako virtuální bomba. Příliš hlasitě se na McGowana obořila: „Poslouchej, ty kreténe. Nevyplatí se zahrávat si s policejními zdroji.“

Zasmál se. „Páni, tvůj přítel musí být pořádně naštvaný.“

Cindy zrudla. „Jsi nechutný,“ odsekla.

„On je polda, vid’?“ nedal pokoj McGowan. A když pokračoval: „Ale no tááák. Kde je tvůj smysl pro hu–“, přešla Cindy kancelář a zabouchla mu dveře před šklebícím se obličejem.

Cindy ignorovala šokované výrazy kolegů, kteří na ni zírali přes skleněné stěny, vrátila se ke svému stolu a zadala ten titulek do vyhledávače. Pak přečetla pohledem špatné zprávy, které jí zaplnily monitor: Google, Bing, *USA Today*, televizní zpravodajské stanice, ti všichni použili stejné nebo podobné nadpisy.

Ten novinář v *Examineru* znal všechny podrobnosti řádění tří střelců, ale jak se k nim dostal?

Cindy přestala brouzdat internetem a hluboce se nad těmi třemi incidenty zamyslela ve snaze pochopit, jak se reportérovi z *Examineru* podařilo si všechny tři případy spojit.

Nejdřív to byl Jennings, jemuž získal prostor v médiích status druhořadé celebrity sledované fanoušky. O slovu *Zkouška* na zadním skle jeho auta se však nikde nepsalo. Tisk se k místu činu nemohl ani přiblížit, a kdyby ho Cindy neukázala Richova známá, policistka Kendalllová, ani by si ho nevšimla.

Utajit okolnosti vražd Baronových bylo těžší, protože Paul a Ramona byli skutečné celebrity. Ale *podrobnosti* zveřejněny nebyly; ani to, že pachatel pár zastřelil přes okno v prvním patře, ani to, že se v šatně našly drogy.

V Los Angeles projevila média zájem o Peaveyho proto, že ke střelbě došlo před školou jeho dítěte. O faktu, že byl Peavey zapletený do obchodu s drogami, však na veřejnost neunikla ani zmínka.

Albert Roccio nikoho moc nezajímal.

Jeho smrti věnovaly chicagské noviny jen pár řádků. Prodával porno a cigarety. Ty drogy byly prodávány postaru. Přes pult nebo prostřednictvím pouličních dealerů za hotovost. O tom se v původním článku také nepsalo.

S načasováním vražd, s tím, že každou oběť zabila jediná, dobře mířená kulka, a hlavně se souvislostí s drogami zatím pracovala jen policie a kromě ní o tom věděla jen Cindy – až do odhalení *Examineru*.

Znovu si reportáž v *Examineru* přečetla.

Byla dobře napsaná a její autorkou byla Galina Mooreová, novinářka, o níž Cindy dosud neslyšela. O několik kliknutí později už věděla, že před tím, než přišla do *Examineru*, psala Mooreová do kriminální rubriky *LA Sun Times*.

Než si McGowan polepšil přechodem do *Chronicle*, pracoval ve stejných novinách.

Cindy to zjištění šokovalo. Všechno bylo jasné.

Její reportáž unikla ven – a ona věděla, kdo se o to přičinil.

Vytočila linku Henryho Tylera a pověděla jeho asistentce Brittney Hallové, že si se šéfem potřebuje krátce promluvit, než odejde domů.

„Bohužel Cindy. Právě jste ho propásla,“ řekla jí asistentka.

* * *

Cindy vařila večeri a zároveň si nacvičovala, co poví Tylerovi. Pro zdůraznění při tom tloukla lžící do pokličky.

„Henry.“ *Bum.* „Není to jenom *křivák*.“ *Bum.* „Je to *špeh*.“ *Bum.* „Dal tip jedné reportérce z *Examineru*.“ *Bum. Bum. Bum.* „Je nebezpečný nám všem.“ *Bum. Bum. Bum.* „Tohle je –“

Rich se postavil za ni a řekl: „Ruce vzhůru, zlato. Zahod' lžící a odstup od sporáku. Okamžitě.“

Vrhla na něho pohled, který říkal: *Vtipné, ale na tohle nemám náladu.* Poplácal ji po zadku, vystrídal ji u sporáku, zkontroloval chilli a kukuřici, ohlédl se a řekl: „Nechceš udělat salát?“

„Neměla bych brát do ruky nože,“ řekla. „Věř mi.“

Cindy přecházela po obývacím pokoji, úzkém temném prostoru ohraničeném knihovnamy a Richieho fotografiemi městských panoramat. Nemohla dostat McGowana z hlavy. Byl to darebák. S darebáky se už setkala, se *zločinci*. Tenhle chlap však stál před její kanceláří a usmíval se nad tím, jak přenechal její reportáž konkurenci. Tohle se jí zatím nestalo.

Byla si stoprocentně jistá, že jí Tyler uvěří.

Rich zavolal: „Cindy, pusť nějakou hudbu, ano? Něco pohodového.“

„Jsem až po uši ponořená ve spravedlivém hněvu,“ zavolala zpátky, „a musím vymyslet, jak z toho ven. Což se mi možná podaří, když na mě nebudeš *mluvit*.“

„Hudbu,“ řekl Rich. „Já přinesu piva.“

Cindy prošla stojan s cédéčky a našla jedno od Metalliky, které odpovídalo její náladě. Vybrala si píseň „*Fade to Black*“, zvýšila hlasitost a praštila sebou na Richieho starý modrý gauč. Bosé nohy si položila na kávový stůlek a vydechla.

Rich přišel s dvěma láhvemi piva a řekl přes ten kakofonický hluk: „Salát nepotřebujeme. Máme fazole, ječmen a chmel. Jsme v pohodě. Tak mi to pověz od začátku.“

Ztlumil zvuk, posadil se vedle Cindy, podal jí studenou láhev a položil jí paži kolem ramen. Zaklonila hlavu a nalila do sebe polovinu piva.

Rich jí stiskl rameno. „Ven s tím.“

„Pověděl mi, abych s tou reportáží neotálela –“

„McGowan?“

„Ano. McGowan. Řekla jsem mu, že ji chci pozdržet jen dočasně, že dostanu exkluzivní informace od policejního zdroje, když nebudu varovat střelce a nechám dělat poldy jejich práci.“

„Zachovala ses správně,“ řekl Rich.

„A protože mě o to Lindsay požádala, čekala jsem na správnou chvíli. Ale ta reportáž prosákla ven. Byla postavená na souvislosti mezi těmi třemi případy. Nějak mi to vyfoukli.“

„Poslouchám, Cindy.“

„Ten McGowan. Had. Zrádce.“

„Dobře,“ řekl Rich. „Položím ti pár otázek.“

Hlasitě si povzdechla.

„Jak víš, že to byl McGowan, kdo to vynesl ven?“

„Vím to, protože tu reportáž napsala novinářka, která dřív pracovala v *LA Sun Times*. McGowan tam dělal ještě před pár měsíci.“

„Spekulace. Co dál?“

„Nikdo nespojil Roccia s Baronovými. Ani Jenningse s Peaveym.“

„Víš to jistě? Dnes ráno jsem totiž mluvil s detektivem pověřeným vyšetřováním Rocciova případu a s Lindsay jsme ho upozornili na časovou shodu těch vražd.“

„Vážně?“ řekla úsečně. „Proč?“

„Cože? Pracujeme přece na dvojnásobné vraždě. Mluvíme s jinými poldy. Jde mi o tohle. Máš podezření, ale nemáš důkazy.“

„Sakra.“

„Pokusíme se ti to vynahradiť, Cin. Pojď si sednout ke stolu. Pivo si vezmi s sebou.“

Cindy se ulevilo, že nepověděla Tylerovi, že McGowan vynesl ven její reportáž. Richie měl pravdu. Neměla pádný důkaz.

Přesto se nemohla zbavit pocitu, že se v McGowanovi nemýlí. A byla odhodlaná si ten pocit uchovat a hýčkat ho, dokud to nebude moct dokázat.“

* * *

Joe kráčel vedle Davea, který poháněl svůj vozík mezi řadami vinné révy.

„Na téhle vinici pracuju,“ pověděl Dave Channing Joeovi.

„Opravdu? Myslel jsem si, že jsi přes papírování.“

„Jsem muž mnoha talentů,“ řekl Dave s nuceným úsměvem. Joe ten úsměv znal. Dave se usmál stejně, když si při tréninku zlomil zápěstí a když se s ním rozešla Carolyn Kinneyová. Pokaždé dodal: „Tohle není konec světa.“

„Dělám účetnictví, ale taky prořezávám a navazuju vinnou révu a češu hrozny. Vidiš ty mraky? Koňské ohony a rybí šupiny. Zítra bude pršet. Déšť potřebujeme.“

Joe měl pocit, jako by měl kabát zatížený kameny. Bylo Daveovo přesvědčení, že Raye někdo zavraždil, vůbec něčím podložené? Nebo z něho mluvil žal? Joe nevěděl, jestli a jak má svému příteli pomoci.

Ti dva muži se zastavili na vrcholku pole a hleděli dolů na dva kamenné domy a vinařství na druhé straně, oddělené od vinice silnicí.

„Pojď za mnou,“ řekl Dave a nastavil kurz z kopce směrem ke kamennému nádvoří před vinicí. Joe se posadil na lavičku s pěkným výhledem, a když si oba udělali pohodlí, řekl: „Pověz mi o tom všechno.“

Dave se zhluboka nadechl a začal: „Posledních pětadvacet let jsme bydleli vedle sebe. Den jsme začínali spolu hrnkem kafe a po práci ho končili večeří v kuchyni restaurace. Vždycky mi bylo s tátou dobře. Byl velká osobnost, víš? Měli jsme se rádi.“

Joe přikývl a řekl: „Pověz mi ještě jednou, co se stalo.“

„Upadl, prostě se svalil v restauraci. Zavolal jsem záchranku a jel s ním do nemocnice. Jeho přítel, doktor Daniel Perkins, mi řekl: ‚Nedělej si starosti. Je stabilní, ale chci si ho tady pár dní nechat.‘ Joe, viděl jsi ho v pátek po obědě. Byl plný života, pamatuješ?“

„Rozhodně.“

„V sobotu tedy zapsali tátu na seznam na pondělní magnetickou rezonanci, ale Perkins řekl, že je ho třeba monitorovat. To aneuryzma mu mohlo prasknout, ale v nejhorším případě bylo možné ho operovat po otevření hrudníku. A v pondělí byl můj otec mrtvý. Zastavilo se mu srdce. Proč?“

„Co na to řekl doktor Perkins?“

„Povídal, že je mu to líto a že se to stává.“

Dave sklopil hlavu do dlaní a řekl: „Ach bože.“

Joe položil příteli ruku na paži.

„Je mi to tak líto, Dave.“

Uplynula dlouhá chvíle, než Dave dokázal znovu promluvit.

„Díky, Joe, ale musím ti říct, že zuřím. Táta byl silný. Zvedal přepravky s vínem. Dokázal pracovat celý den.“

A je tu ještě něco, Joe. Táta nebyl první Perkinsův pacient, který zemřel náhle. Jen podle toho, co vím z nekrologů, byl třetí Perkinsův pacient, který *letos* nečekaně zemřel.“

„Byla všechna ta úmrtí podezřelá?“

„Ano. Jeden slabý infarkt a dva případy komplikací způsobených aneuryzmaty, jako u táty.“

Joe přikývl a zamyslel se nad Rayem. Bylo mu dvaasedmdesát a byl stále ve formě, ale na druhou stranu už dospěl do věku, kdy infarkty a mrtvice nejsou ničím neobvyklým.

Dave jemně setřásl Joeovu paži a vytrhl ho z myšlenek.

„Pomůžeš mi, Joe? Tě magnetické rezonance se bohužel nedožil – možná by Perkinsovi poskytla nějakou stopu. Nevím, jestli smrt mého otce zavinilo hrubé zanedbání péče nebo jestli se Perkins baví zabíjením svých pacientů. Jedno ale vím jistě: můj otec nevysvětlitelně zemřel v péči Daniela Perkinse a je potřeba to prošetřit.“

„A co se obrátit na policii, Dave?“

„Nechci upoutat pozornost nemocničních právníků. Ne, dokud nebudu mít pádný důkaz. Joe, pomůžeš mi? Nemohu dopustit, aby mu tohle prošlo.“

* * *

V pátek ráno jsme se s Conklinem hrbili nad počítači a prověřovali jsme osoby ze seznamu hostů na party po premiéře posledního klipu Baronových. Naším cílem bylo vytvořit databázi jejich přátel a kontaktů.

Objevíli jsme spoustu zajímavých informací o milostných aférách, urážkách, opomenutích a pěstních soubojích, rolích ve filmech, číslech prodeje knih a desek, ale nenašli jsme nic trestného.

Udělalí jsme si přestávku, když se k nám připojila Tina Hosierová, vedoucí oddělení narkotik a organizovaného zločinu. Ukázali jsme jí svůj seznam a ona po několika dlouhých minutách řekla: „Některé z těch lidí znám, samozřejmě. Ale nevidím tady nikoho, kdo by kšeftoval s drogami ve velkém.“

Zazvonil mi telefon. Brady.

„Něco mám,“ řekl.

Otočila jsem se k zadní části denní místnosti a uviděla, že Brady sestoupil ze své kanceláře ve čtvrtém patře. Mával na nás ze své prosklené kóje.

Poděkovala jsem Hosierové za konzultaci. Řekla: „Žádný problém. Neztrácejte víru.“

O minutu později jsme já a můj parták dosedli na židle před stolem poručíka Jacksona Bradyho, přítele a šéfa.

Šel rovnou k věci.

„Hned za domem Baronových bydlí jistý pan Alan Newton. Jeho dům je obrácený k jihu. Před pár dny venčil s manželkou psy a fotografovali čtvrt pro svoji dceru v Amarillu. Když se pak na ty fotky podíval, tahle ho znepokojila.“

Brady otevřel hnědou obálku, vytáhl fotografii a položil ji před nás.

Conklin a já jsme se podívali na snímek ženy pózující se dvěma jezevčičky. Za psy bylo vidět auto parkující u chodníku a muže opírajícího se o jeho otevřená dvířka. Na sobě měl maskáčovou bundu a pletenou čepici a u oka si držel krátkou trubku.

Stěží jsem se dokázala ovládnout. „To je puškové hledí!“

„Je to trochu rozmazané,“ řekl Conklin. „A obličej má zakrytý rukou, ale něco by na tom mohlo být. Kdy byla ta fotka pořízena?“

„Dva dny před střelbou. Je k ní připojený čas. Osm třicet ráno.“

„Proboha. Obhlížel si terč,“ vyhrkla jsem.

„A je tu ještě jedna,“ řekl Brady.

Na stole přistála druhá fotografie, tentokrát stejného auta, fordu, jedoucím z kopce. Na tomhle snímku bylo jasně vidět poznávací značku.

Nejraději bych někoho políbila. Věděla jsem, že se usmívám od ucha k uchu.

„Nespěchej s tím nadšením,“ varoval mě Brady.

„Moc pozdě,“ řekla jsem.

„Já vím, já vím. Ale zatím to nic nedokazuje. Je to jen chlapík, který obdivuje Saint Francis Wood a vypadá u toho podezřele. Pošlu to našim počítačovým specialistům. Uvidíme, jestli nám pomůže program na rozpoznávání obličejů. Ozvu se vám.“

„Ano, pane.“

* * *

Nášeho Počítačového specialistu, Mikea Stempiena, nám zapůjčila FBI. Měl právě chvílku volna a byl v dobrém rozmaru.

„Na tohle se těším,“ řekl.

„Prima,“ řekla jsem, „nevzala jsem si svoje ponožky pro štěstí.“

Mike prohnal obličej podezřelého programem na rozpoznávání obličejů a ať se propadnu, našel shodu. Muž na fotografii měl jméno Leonard Malcolm Barkley a já s Conklinem jsme se měli od čeho odrazit.

Poté co jsem zpátky u svého stolu chvílku fukala do klávesnice, mohla jsem si přečíst něco o Barkleyho minulosti a zázemí.

Bylo mu čtyřicet a měl za sebou službu u námořních jednotek SEAL se záznamy bez poskvrny. Nebylo tedy nijak překvapivé, že Barkley dokonale vládl tuctem zbraní a absolvoval výcvik v rukopašném boji. Zajali ho v Kábulu, a přestože byl zraněný, probjoval se ven ze své klece a v noci našel cestu zpátky ke své jednotce.

Byl vyznamenán Řádem purpurového srdce, propuštěn se ctí a poslán domů, kde se oženil s Mirandou Whiteovou, také bývalou příslušnicí SEAL. Koupili si dům v Silver Terrace, lacinější čtvrti poblíž Bayview.

To bylo před čtyřmi lety.

Z jeho trestního rejstříku vyplývalo, že se pak poněkud utrl z řetězu a byl několikrát zatčen: za držení zbraně, za výtržnosti v opilosti a jako třešinka na dortu, za dvojitý řízení pod vlivem návykové látky. Pokaždé když stanul před soudem, tvrdil soudci, že je mu to hrozně líto. Omlouval se, sliboval, že se to už nikdy nestane, a pomáhalo mu i to, že byl pohledný a silně kulhal poté, co si při službě své vlasti zlomil kyčel a stehenní kost.

Dostal pokutu, varování a propustili ho.

„Ale počkej,“ řekl Richie. „Je toho víc.“

Sjela jsem dolů a otevřela další stránku Barkleyho rejstříku, s datem starým jen tři měsíce. Byl zatčen a dostal pokutu za to, že prostřelil pistolí okno baru.

Zmínka o střelbě skrz okno mi vyrazila dech.

Richie se natáhl přese mě, sjel kurzorem dolů a otevřel Barkleyho výpočt' před zatýkajícím policistou.

Pověděl mu, že pil v baru zvaném Willy's Saloon ve Třetí ulici. Náhodou se podíval předním oknem ven a uviděl známého feťáka, který se snažil vypáčit dveře jeho auta. Barkley vypálil skrz okenní sklo, ale nezasáhl ho.

I tak byla střelba na jinou osobu nikoliv v sebeobraně nezákonná. Leonard M. Barkley byl zatčen a při přelíčení opět tvrdil, že je nevinný – nestřílel prý na člověka, ale aby zhasl blikající reklamu na pivo ve výloze.

Přivedl si k soudu svědka, téhož muže, který zavolal policii. Svědek změnil svou výpověď a sdělil soudci, že se zmyšlil, že Barkley ve skutečnosti střílel jen na ten neon. Barkley pověděl soudci, jak moc ho to mrzí. Blikající nápis v něm prý vzbudil dojem, že je bar pod nepřátelskou palbou.

„Občas se u mě projeví posttraumatická stresová porucha, Vaše Ctihodnosti. Přejde a odejde.“ Barkley byl shledán vinným zničením soukromého majetku a byla mu zabavena zbraň. Dostalo se mu přísného kázání, zaplatil tisíc dolarů pokuty a musel odpracovat čtyřicet hodin veřejně prospěšných prací v místní potravinové bance. Bylo mu také nařízeno nahradit škodu na okně a reklamě na pivo, což udělal.

Jeho auto bylo na místě činu identifikováno a po fetákovi se nikdo neshánil. Mě však víc zajímal fakt, že se ten ford shodoval modelem, barvou i poznávací značkou s autem, které jsem viděla na fotografii Barkleyho s puškohledem u oka, dívajícího se po San Anselmo Avenue k zadním oknům domu Baronových.

Barkley se choval jako člověk s posttraumatickou stresovou poruchou, to ano. Pil, rval se, nosil zbraň a střílel z ní, což mě jen utvrdilo v přesvědčení, že je ozbrojený a nebezpečný. Pokud to byl náš člověk, byl tak inteligentní a měl natolik pevnou ruku, aby vypálil z pušky a na vzdálenost tří set metrů zasáhl přes sklo své terče. Dva výstřely. Dvě oběti.

Barkleyho poslední známá adresa byla v Thornton Avenue poblíž křižovatky s Apollo Street v Silver Terrace. Otevřela jsem si mapu té oblasti a použila aplikaci Street View. Rich a já jsme se zahleděli na dům s hnědou omítkou v té obytné čtvrti.

„Zavoláme kavalerii,“ řekla jsem svému partákovi.

Plácli jsme si a já jsem zatelefonovala Regu Covingtonovi, našemu veliteli zásahové jednotky SWAT. Vysvětlila jsem mu, o co se jedná, a dala mu Barkleyho adresu.

„Budeme tam za čtyřicet minut,“ slíbil.

Conklin a já jsme seběhli po požárním schodišti a v ulici u Budovy spravedlnosti jsme si vyzvedli služební auto.

Přeložil Ondřej Duha